

Arrest

nr. 80 580 van 2 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 6 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 13 februari 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker die zelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 7 september 2011 een asielaanvraag in bij de bevoegde autoriteiten.

Uit het EURODAC-verslag bleek dat verzoekster reeds asiel had aangevraagd bij de Poolse autoriteiten en dan naar België is gereisd.

Op 3 oktober 2011 werd een terugnameverzoek gericht aan de Poolse autoriteiten. Op 5 oktober 2011 stemden de Poolse autoriteiten in met de terugname van verzoekster.

Op 7 november 2011 dienden verzoekster en haar echtgenoot een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 11 januari 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch

ongegrond wordt verklaard. Tegen deze beslissing dienden verzoekster en haar echtgenoot een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Dit beroep is gekend onder rolnummer 91 143 en is nog hangende.

Op 13 februari 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de genaamde S. R.

geboren te I., op (in) (...) 1956

van nationaliteit: Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene heeft op 07/09/2011 een asielaanvraag ingediend bij de bevoegde autoriteiten in België. Betrokkene verklaarde op 07/09/2011 in België te zijn aangekomen. Zij verklaarde de Russische nationaliteit te hebben en geboren te zijn op (...)1956.

Zij verklaart tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken van 28/09/2011 dat zij Grozny verliet op 28/08/2011 en per trein naar Polen reisde via Moskou en Wit-Rusland. Betrokkene verklaart dat zij op 06/09/2011 vanuit Polen per minibas naar België reisde via Duitsland en Nederland. Betrokkene vroeg asiel aan in België samen met haar echtgenoot S. A. °(...)1949, K., Rusland.

Betrokkene is in het bezit van een nationaal paspoort, nr. (...), afgegeven op 03/03/2004.

Betrokkene is verder nog in het bezit van een asielbewijs van Polen nr (...), afgegeven op 31/08/2011 en geldig tot 30/09/2011, afgegeven door de asielinstanties te Polen.

Betrokkene verklaart dat haar reispas door de Poolse autoriteiten werd ingehouden.

Op basis van hogervermelde gegevens werd op 03/10/2011 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c gestuurd aan de Poolse autoriteiten en zij hebben op datum van 05/10/2011 ingestemd met de terugname van bovengenoemde persoon op basis van art. 16.1.e van de Europese Verordening (EG) 343/2003. Ook haar echtgenoot is het voorwerp van een terugnameakkoord met Polen. Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Verder moet worden vastgesteld dat Polen aan betrokkene de mogelijkheid zal geven om een nieuwe asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG niet zouden respecteren. Bovendien kan een terugkeer naar Polen indien betrokkene dat wenst door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene en zijn kinderen (indien betrokkene wenst gebruik te maken van deze mogelijkheid) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Wanneer aan betrokkene de vraag gesteld wordt of er een specifieke reden is waarom zij haar asielaanvraag in België wilde indienen, verklaart zij dat ze eerst familie opzocht te Polen maar dat ze naar België kwam aangezien haar dochter die in België woont reeds acht jaar niet meer gezien heeft. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar zij asiel wil vragen komt echter neer op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie kan onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om haar asielaanvraag in België te behandelen. Verder verklaart betrokkene dat het land van bestemming voor haar niets uitmaakt en dat ze geen principieel bezwaar heeft tegen Polen. Betrokkene verklaart buiten haar dochter dat er nog een achterneef van haar man in België verblijft. Er dient opgemerkt te worden dat

haar dochter sinds 2004 in België verblijft waardoor betrokkene niet aannemelijk kan maken dat zij afhankelijk is van haar dochter. Bovendien is haar dochter meerderjarig en zodoende kan ze niet meer beschouwd worden als gezinslid, zoals omschreven in artikel 2, i) van Verordening 343/2003.

Er dient opgemerkt dat betrokkene op 09/11/2011 een aanvraag indiende tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ontvankelijk doch ongegrond verklaard op 11/01/2012. De ambtenaar-geneesheer stelt hierin dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar Polen. Er wordt eveneens gesteld dat behandeling en opvolging beschikbaar is in Polen. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 200/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Men (EVRM). Op 08/01/2011 ontvingen wij een fax van betrokkenes advocaat waarin hij te kennen wil geven dat de medische zorgverlening van asielzoekers in Polen onvoldoende is maar zoals hierboven reeds vermeld werd haar aanvraag 9ter ongegrond verklaart en merken wij op dat betreffende asielzoekers Polen de Europese regelgeving inzake opvang en medische zorgen van asielzoekers in nationale wetgeving omzette. Volgens de bepalingen van Richtlijn 2003/9/EG wordt aan asielzoekers de nodige opvang verstrekt. De Belgische instanties gaan er van uit dat Polen deze regelgeving respecteert. Verder kan de betrokkene in het geval dat de Poolse instanties in gebreke zouden blijven de naleving via gerechtelijke weg afdwingen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 32 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van Verordening (EG) nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk binnen de zeven (7) dagen verlaten. Zij dient zich samen met haar echtgenoot aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten."

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de rechtspraak van de Raad van State, in bijzonder het arrest nr. 26.933 van 25 september 1986 en van artikel 8 juncto artikel 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Ter adstruering van het eerste middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

"Afgeleid uit artikel 62 van de Wet van 15 december 1980:

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed;

Dat daaruit geenszins een afweging blijkt tussen de belangen van verzoeker enerzijds en van de Staat anderzijds;

Terwijl het belang van de Staat bij de maatregel nihil is en dat integendeel de schade die aan verzoeker zou berokkend worden enorm is:

Dat bijgevolg bovenvermelde bepaling is geschonden bij gebreke aan afdoende motivering;

En terwijl

- de middelen tegen de overwegingen in hun geheel genomen

- en artikel 62 van voormelde Vreemdelingenwet

- en de rechtspraak van de Raad van State (dd. 25 september 1986 nr. 26933)

- en artikel 8 juncto artikel 14 van het Europees Verdrag van de Rechten van de mens;

- en artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moet zijn, en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de Overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen;

Dat deze laatste uitdrukkelijke, zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen:

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid volgende motivering verleent (stuk 1):

Betrokkene heeft op 07/09/2011 een asielaanvraag ingediend bij de bevoegde autoriteiten in België. Betrokkene verklaarde op 07/09/2011 in België te zijn aangekomen. Zij verklaarde de Russische nationaliteit te hebben en geboren te zijn op (...)1956.

Zij verklaart tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken van 28/09/2011 dat zij Grozny verliet op 28/08/2011 en per trein naar Polen reisde via Moskou en Wit-Rusland. Betrokkene verklaart dat zij op 06/09/2011 vanuit Polen per minibus naar België reisde via Duitsland en Nederland. Betrokkene vroeg asiel aan in België samen met haar echtgenoot S. A. °(...)1949, K., Rusland.

Betrokkene is in het bezit van een nationaal paspoort, nr. (...), afgegeven op 03/03/2004.

Betrokkene is verder nog in het bezit van een asielbewijs van Polen nr (...), afgegeven op 31/08/2011 en geldig tot 30/09/2011, afgegeven door de asielinstanties te Polen.

Betrokkene verklaart dat haar reispas door de Poolse autoriteiten werd ingehouden.

Op basis van hogervermelde gegevens werd op 03/10/2011 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c gestuurd aan de Poolse autoriteiten en zij hebben op datum van 05/10/2011 ingestemd met de terugname van bovengenoemde persoon op basis van art. 16.1.e van de Europese Verordening (EG) 343/2003. Ook haar echtgenoot is het voorwerp van een terugnameakkoord met Polen. Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Verder moet worden vastgesteld dat Polen aan betrokkene de mogelijkheid zal geven om een nieuwe asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG niet zouden respecteren. Bovendien kan een terugkeer naar Polen indien betrokkene dat wenst door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene en zijn kinderen (indien betrokkene wenst gebruik te maken van deze mogelijkheid) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Wanneer aan betrokkene de vraag gesteld wordt of er een specifieke reden is waarom zij haar asielaanvraag in België wilde indienen, verklaart zij dat ze eerst familie opzocht te Polen maar dat ze naar België kwam aangezien haar dochter die in België woont reeds acht jaar niet meer gezien heeft. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar zij asiel wil vragen komt echter neer op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie kan onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om haar asielaanvraag in België te behandelen. Verder verklaart betrokkene dat het land van bestemming voor haar niets uitmaakt en dat ze geen principieel bezwaar heeft tegen Polen. Betrokkene verklaart buiten haar dochter dat er nog een achterneef van haar man in België verblijft. Er dient opgemerkt te worden dat haar dochter sinds 2004 in België verblijft waardoor betrokkene niet aannemelijk kan maken dat zij afhankelijk is van haar dochter. Bovendien is haar dochter meerderjarig en zodoende kan ze niet meer beschouwd worden als gezinslid, zoals omschreven in artikel 2, i) van Verordening 343/2003.

Er dient opgemerkt dat betrokkene op 09/11/2011 een aanvraag indiende tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ontvankelijk doch ongegrond verklaard op 11/01/2012. De ambtenaar-geneesheer stelt hierin dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar Polen. Er wordt eveneens gesteld dat behandeling en opvolging beschikbaar is in Polen. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Men (EVRM). Op 08/01/2011 ontvingen wij een fax van betrokkenes advocaat waarin hij te kennen wil geven dat de medische zorgverlening van asielzoekers in Polen onvoldoende is maar zoals hierboven reeds vermeld werd haar aanvraag 9ter ongegrond verklaart en merken wij op dat betreffende asielzoekers Polen de Europese regelgeving inzake opvang en medische zorgen van asielzoekers in nationale wetgeving omzette. Volgens de bepalingen van Richtlijn 2003/9/EG wordt aan asielzoekers de nodige opvang verstrekt. De Belgische instanties gaan er van uit dat Polen deze regelgeving

respecteert. Verder kan de betrokkene in het geval dat de Poolse instanties in gebreke zouden blijven de naleving via gerechtelijke weg afdwingen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 32 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van Verordening (EG) nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk binnen de zeven (7) dagen verlaten. Zij dient zich samen met haar echtgenoot aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten.” (stuk 1)

Dat de raadsman van verzoekster zoals hoger werd uiteengezet, op datum van 7 november II., derhalve voor de bestreden beslissing, zowel per fax als per aangetekende zending schrijven overmaakte aan verweerster, waarin met aandrang werd verzocht de asielaanvraag van verzoeker in België te willen behandelen en derhalve de soevereiniteitsclausule voorzien in artikel 3(2) van de Dublin II Verordening te willen toepassen, nu verzoekster niet alleen onmogelijk lange afstanden kan overbruggen, doch er zich tevens ernstige vragen dienen te worden gesteld bij de toegankelijkheid van medische behandelingen in de asielcentra in Polen; (stuk 3)

Dat verweerster evenwel geen enkele motivering verleent aangaande het schrijven van de raadsman van verzoeker, meer nog zelfs met geen enkel woord rept over de toegankelijkheid van medische zorgen in de asielcentra in Polen;

Dat verweerster zich inderdaad beperkt door laconiek te stellen dat Polen de Europese regelgeving inzake opvang en medische zorgen in nationale wetgeving omzette;

Dat omzetting in regelgeving, uiteraard nog niet betekent dat medische zorgen ook daadwerkelijk in de praktijk ter beschikking worden gesteld, temeer nu diverse rapporten de gebrekkige toegankelijkheid van medische zorgen in de Poolse asielcentra aan de kaak stellen en derhalve de praktijk in grote mate verschilt van de theorie! (stuk 6)

“De ontoereikende gezondheidszorg is over het algemeen één van de grootste bekommernissen van de opvang in Polen. Sinds twee jaar is er tenminste één keer per week in elk centrum een arts aanwezig. Vele centra hebben een soort behandelingsruimte waar een verpleegster dienst doet. Maar het probleem is en blijft het veel te kleine budget van de UDSC. Voor elke gecompliceerde behandeling of operatie is er gewoonweg geen geld. Soms worden ook absoluut noodzakelijke operaties gewoonweg niet uitgevoerd. Bij een bezoek in meerdere asielcentra, waarbij de auteur in de zomer van 2006 MEP Bart Staes begeleidde, troffen we in het modelcentrum ‘Linin een tienjarige jongen, wiens linkerarm door geïnfecteerde shrapnel wonden grotesk opgezwollen was. Alhoewel hij zijn hand nauwelijks kon gebruiken en de opzwellende van zijn arm niet te overzien was, vond de nodige operatie pas na directe interventie van Bart Staes plaats.

Toen de toenmalige directeur door Bart Staes over de onvoldoende medische zorg voor asielzoekers aangesproken werd, argumenteerde hij dat asielzoekers op dezelfde hulpverlening kunnen rekenen als Polen. Deze argumentatie, die nog steeds door de UDSC gebruikt wordt, is cynisch: de openbare gezondheidszorg in Polen voorziet enkel nog in een basisverzorging. Speciale behandelingen en operaties moeten de patiënten deels of volledige zelf betalen en de wachttijden zijn lang. Polen met een hoger inkomen zoeken daarom ook gespecialiseerde privéklinieken op. De OECD stelt vast dat van el zijn leden, Polen op één staat nu het minst investeert in gezondheidszorg. Als de Poolse gezondheidszorg voor normaal verdienende Polen al niet voldoende is, dan geldt dit zeker ook voor oorlogsvluchtelingen met bijzondere medische problemen

Eén van de weinige overblijfselen van het oude, door het model van de Sovjet-Unie beïnvloedde gezondheidssystemen, is dat het hedendaagse Poolse systeem nog altijd op de bestrijding van infectieziekten gericht is. Chronische ziekten krijgen weinig aandacht en worden amper behandeld, waardoor deze de eerste doodsoorzaak in Polen zijn.

(J. Gebhard, Tsjetsjeense asielzoekers in Polen, in X.(ed), Wij zullen niet vergeten, Brussel, Foyer, 2009, p 13-14)

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid hiervan overigens zeer goed op de hoogte is, hetgeen wordt bevestigd door de zinsnede in de bestreden beslissing dat in geval de Poolse instanties in gebreke zouden blijven dat naleving ervan via gerechtelijke weg kan worden afgedwongen!!

Dat verzoekster lijdt aan hepatitis C en lupus, hetgeen strikte opvolging in behandeling vereist; (stuk 4-5)

Dat verblijf in een Pools asielcentrum, waar medicatie niet ter beschikking wordt gesteld en ziektes niet worden opgevolgd, dan ook tot de dood van verzoekster aanleiding zal geven;

Dat het dan ook zeer verwonderlijk is dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid, geen enkele motivering dienaangaande verleent en derhalve voorbijgaat aan de ernstige ziekte waaraan de echtgenote van verzoeker lijdt;

Meer nog, verzoekster, dient volgens de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid maar procedure in Polen op te starten om medische zorgen af te dwingen...

Dat het risico van een verblijf van verzoekster in een Pools asielcentrum dan ook niet kan worden genomen, nu de medische toestand van verzoekster, indien de medicatie gedurende langere periode niet wordt genomen, ernstig zal worden gehypothekeerd:

Dat de bestreden beslissingen derhalve niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed.

Zodat die motieven niet evenredig zijn en zelfs in wanverhouding met het gestelde doel, en op onevenredige wijze de ingeroepen rechten van verzoeker aantasten en zijn vrijheid in gevaar kunnen brengen;”

De Raad stelt vast dat verzoekster de schending aanvoert van rechtspraak van de Raad van State van 25 september 1986, zonder daarbij deze rechtspraak aan te geven en zonder te duiden in welke mate de bestreden beslissing de bedoelde rechtspraak schendt. Luidens artikel 39/69, § 1 van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “*uiteenzetting van feiten en middelen*” bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden. Dit middelenonderdeel is derhalve niet ontvankelijk.

Artikel 62 van de vreemdelingenwet, alsook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, zijnde artikel 51/5 van de vreemdelingenwet, artikel 71/3, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 16.1.c en 16.1.e van de Verordening nr. 343/2003/EG van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort Dublin-II-Verordening) en naar het feit dat verzoekster op 7 september 2011 een asielaanvraag heeft ingediend bij de bevoegde autoriteiten in België, dat uit het Eurodacverslag van 7 september 2011 blijkt dat zij eerder asiel vroeg in Polen op 31

augustus 2011 en dat zowel verzoekster als haar echtgenoot het voorwerp uitmaken van een terugname-akkoord met Polen gezien België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan Polen toekomt. Tevens wordt geduid dat in Polen de asielprocedure verloopt overeenkomstig het Europees gemeenschapsrecht en zoals in de andere lidstaten van de Europese Unie en dat haar dochter die in België woont sinds 2004 meerderjarig is zodat verzoekster niet kan voorhouden afhankelijk te zijn van haar en zij niet kan worden beschouwd als een gezinslid in de zin van artikel 2, i) van de Dublin-II-Verordening. Verder wordt er verwezen naar de aanvraag om medische regularisatie die ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard op 11 januari 2012 en naar de bevinding van de ambtenaar-geneesheer dat er uit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar Polen en dat in Polen behandeling en opvolging beschikbaar zijn. Wat betreft de fax van verzoeksters raadsman van 8 januari 2012 wordt verwezen naar de beslissing tot ongegrondheid van de medische regularisatieaanvraag en naar de Poolse wetgeving en de interne rechterlijke orde. Er wordt besloten dat er geen basis is om de asielaanvraag van verzoekster in België te behandelen.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gesteund, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette normdoel van de formele motiveringsplicht. Verzoekster bekritiseert de verschillende motieven waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

In wezen voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag van verzoeker in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Onderzoek van een mogelijke schending van de materiële motiveringsplicht vergt *in casu* een onderzoek naar de toepassing van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

Te dien einde kan in een welbepaalde plaats worden vastgehouden voor de tijd die hiervoor strikt noodzakelijk is, zonder dat de duur van de vasthouding of de opsluiting een maand te boven mag gaan:
1° de vreemdeling die beschikt over een verblijfsvergunning of een reisdocument houdende een visum of een visumverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreken is, uitgereikt door een Staat die gebonden is aan Europese regelgeving betreffende het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, of

2° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en die volgens eigen verklaringen verbleven heeft in een dergelijke Staat, of;

3° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en waarbij de afname van vingerafdrukken overeenkomstig artikel 51/3 erop wijzen dat hij in een dergelijke Staat verbleven heeft.

Wanneer wordt aangetoond dat de behandeling van een verzoek tot overname of terugname van een asielzoeker buitengewoon complex is, kan de termijn van vasthouding of opsluiting door de minister of zijn gemachtigde verlengd worden met een periode van een maand.

Onverminderd het eerste lid, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag die is ingediend door iemand die tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven.

Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag.

§ 2. Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen. Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden. Wanneer de Minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden. Te dien einde kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats opgesloten of vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht, zonder dat de duur van de hechtenis of van de vasthouding één maand te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in § 1, tweede lid, bedoelde vasthouding of opsluiting.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van voormeld artikel 51/5 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag op basis van de wettelijke criteria. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, wordt deze lidstaat om de terugname van de asielzoeker verzocht. Het is deze lidstaat die dan verder instaat voor de behandeling van de asielaanvraag. In dit proces gaat de gemachtigde van de staatssecretaris op geen enkel ogenblik na of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat België verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, wordt de nieuwe asielaanvraag het voorwerp van een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, door de commissaris- generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de Poolse autoriteiten bevestigden verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van verzoeksters asielaanvraag en instemden met haar terugname, gelet op artikel 16.1.e van de verordening 343/2003/EG. Verzoekster betwist de juistheid van deze gegevens niet, maar meent dat de soevereiniteitsclausule had dienen toegepast te worden doordat zij niet kan reizen en de toegankelijkheid van de medische zorgen in de asielcentra in Polen in vraag kan worden gesteld, hetgeen zij de verwerende partij heeft laten weten bij faxbericht en bij aangetekende zending van 7 november 2011, minstens had de verwerende partij de bestreden beslissing moeten motiveren aangaande de toegankelijkheid van de medische zorgen.

Vooreerst wijst de Raad er op dat uit artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening (“de soevereiniteitsclausule”) geen verplichting afgeleid kan worden voor de Belgische Staat om een asielverzoek te behandelen indien, overeenkomstig de bepalingen van de Verordening 343/2003, een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van deze aanvraag. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 7 september 2011 een asielaanvraag indiende bij de Belgische autoriteiten. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft op 3 oktober 2011 een vraag tot terugname van verzoeker aan de Poolse autoriteiten gericht met toepassing van artikel 16 (1), e van de Dublin-II-Verordening. De Poolse autoriteiten hebben op 5 oktober 2011 expliciet ingestemd met het verzoek, hetgeen de verplichting inhoudt om de persoon terug te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst. Aangezien Polen de verplichting heeft om verzoekster terug te nemen, bestaat er voor de Belgische lidstaat geen verplichting om de asielaanvraag van verzoekster te behandelen. Evenwel kan de Belgische lidstaat op grond van artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening de asielaanvraag van verzoekster zelf behandelen. Dit is echter slechts een mogelijkheid en geenszins een verplichting. Het staat de Belgische staat vrij om al dan niet gebruik te maken van deze mogelijkheid. Deze bepaling laat individuele vluchtelingen in geen geval toe zelf te kiezen voor het land waar zij hun asielverzoek behandeld wensen te zien. *In casu* heeft de Belgische lidstaat geen gebruik wensen te maken van deze mogelijkheid.

De kritiek van verzoekster als zou in de bestreden beslissing niet gemotiveerd worden met betrekking tot het schrijven van de raadsman van verzoekster van 7 november 2011 aangaande de problematische toegankelijkheid van de medische zorgen voor asielzoekers in Polen kan niet worden gevolgd. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat haar zending per fax van 7 november 2011 de fax is die de verwerende partij beweert op 8 januari 2012 te hebben ontvangen. Aldus wordt in de bestreden beslissing wel verwezen naar het schrijven van de raadsman van verzoekster, wat trouwens uit de lezing van de bestreden beslissing al mag blijken aangezien ook de inhoud wordt vermeld: “Op 08/01/2011 ontvingen wij een fax van betrokkene advocaat waarin hij te kennen wil geven dat de

medische zorgverlening van asielzoekers in Polen onvoldoende is". Bovendien geeft de bestreden beslissing te kennen dat de verwerende partij aangaande de medische regularisatie al een beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag had genomen op 11 januari 2011. Er wordt verwezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar Polen en dat de nodige opvolging en behandeling er beschikbaar zijn. Deze motivering volstaat. De verwerende partij is er geenszins toe gehouden verder te motiveren in de bestreden beslissing die een weigering van verblijf betreft. Doordat de bestreden beslissing verwijst naar deze ongegrondheidsbeslissing van 11 januari 2012 inzake de medische regularisatie slaagt verzoekster er niet in een schending van de materiële motiveringsplicht in de thans bestreden beslissing aannemelijk te maken.

In zoverre verzoekster een schending van het evenredigheidsbeginsel aanvoert door te stellen dat de beslissing absoluut niet in verhouding is met de gevolgen voor verzoekster wijst de Raad er op dat een schending van het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel slechts kan worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), wat *in casu* niet het geval is.

Verzoekster voert de schending aan van artikel 8 *juncto* artikel 14 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (*cf.* EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (*cf.* EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster en haar echtgenoot verblijven bij hun meerderjarige dochter (°1976) in Geel. Deze dochter verblijft in België sinds 2004 en uit de stukken van het administratief dossier blijken geen elementen van afhankelijkheid, zodat niet blijkt dat er sprake zou zijn van een familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De enige gegevens die uit het administratief dossier kunnen worden afgeleid, zijn dat de kinderen van verzoekster allen meerderjarig zijn en in Tsjetsjenië wonen en dat verzoekster samen een gezin vormt met haar echtgenoot. Beide hebben een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*) gekregen, zodat er van een eventuele scheiding geen sprake is en er evenmin kan worden vastgesteld dat het gezinsleven zal worden geschonden ten gevolge van de bestreden beslissing nu ze

beide het grondgebied dienen te verlaten. Het is niet kennelijk onredelijk van verweerder te concluderen dat gelet op het terugnameakkoord voor verzoeksters echtgenoot en gelet op de huidige bestreden beslissing waaruit blijkt dat er ook voor verzoekster een overname-akkoord is met Polen, verzoekster met haar echtgenoot naar Polen kan zodat er geen sprake is van een scheiding van de gezinsleden. Gelet op het feit dat er geen sprake is van een scheiding van de gezinsleden, wordt er ook geen schending van artikel 8 van het EVRM aangetoond.

Artikel 14 van het EVRM houdt het verbod van discriminatie in en luidt als volgt:

“Het genot van de rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, moet worden verzekerd zonder enig onderscheid op welke grond ook, zoals geslacht, ras, kleur, taal, godsdienst, politieke of andere mening, nationale of maatschappelijke afkomst, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte of andere status.”

Er dient opgemerkt te worden dat artikel 14 van het EVRM, dat geen algemene bepaling inzake gelijkheid voor de wet omvat, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, enkel dienstig kan aangevoerd worden in combinatie met een van de andere rechten of vrijheden vermeld in dit Verdrag. Hierbij dient te worden opgemerkt dat overeenkomstig deze bepaling niet alleen de in het Verdrag maar ook in de aanvullende protocollen gegarandeerde rechten en vrijheden zonder discriminatie verzekerd moeten worden (J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *Overzicht publiek recht*, Brugge, Die Keure, 2001, 343).

Daar uit het voorgaande volgt dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet kan worden aangenomen en verzoekster met haar betoog tevens in gebreke blijft aan te tonen dat uit de bestreden beslissing enige discriminatie met betrekking tot de door het EVRM of de aanvullende protocollen verzekerde rechten en vrijheden kan afgeleid worden, kan verzoekster de schending van artikel 14 van het EVRM niet dienstig aanvoeren.

Het eerste middel is in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

In een tweede middel stelt verzoekster dat de bestreden beslissing gesteund is op onjuiste feitelijke gegevens en voert daarmee de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van dit middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

“Dat de beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid in haar beslissing dd. 13 februari 2012 meldt dat medische zorgen in Polen toegankelijk zijn en de echtgenote van verzoeker derhalve bij overdracht naar Polen niet zal worden blootgesteld aan omstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM;

Dat verzoekster evenwel bij schrijven van haar raadsman dd. 7 november 2011, derhalve voor de bestreden beslissing, verwees naar de gebrekkige toegankelijkheid van medische zorgen in Poolse asielcentra:

Dat betreffend schrijven inderdaad als volgt vermeldde (stuk 3):

“De ontoereikende gezondheidszorg is over het algemeen één van de grootste bekommernissen van de opvang in Polen. Sinds twee jaar is er tenminste één keer per week in elk centrum een arts aanwezig. Vele centra hebben een soort behandelingsruimte waar een verpleegster dienst doet. Maar het probleem is en blijft het veel te kleine budget van de UDSC. Voor elke gecompliceerde behandeling of operatie is er gewoonweg geen geld. Soms worden ook absoluut noodzakelijke operaties gewoonweg niet uitgevoerd. Bij een bezoek in meerdere asielcentra, waarbij de auteur in de zomer van 2006 MEP Bart Staes begeleidde, troffen we in het modelcentrum ‘Linin een tienjarige jongen, wiens linkerarm door geïnfecteerde shrapnel wonden grotesk opgezwollen was. Alhoewel hij zijn hand nauwelijks kon gebruiken en de opzwellende van zijn arm niet te overzien was, vond de nodige operatie pas na directe interventie van Bart Staes plaats.

Toen de toenmalige directeur door Bart Staes over de onvoldoende medische zorg voor asielzoekers aangesproken werd, argumenteerde hij dat asielzoekers op dezelfde hulpverlening kunnen rekenen als Polen. Deze argumentatie, die nog steeds door de UDSC gebruikt wordt, is cynisch: de openbare gezondheidszorg in Polen voorziet enkel nog in een basisverzorging. Speciale behandelingen en operaties moeten de patiënten deels of volledige zelf betalen en de wachttijden zijn lang. Polen met een hoger inkomen zoeken daarom ook gespecialiseerde privéklinieken op. De OECD stelt vast dat van el zijn leden, Polen op één staat nu het minst investeert in gezondheidszorg. Als de Poolse

gezondheidszorg voor normaal verdienende Polen al niet voldoende is, dan geldt dit zeker ook voor oorlogsvluchtelingen met bijzondere medische problemen

Eén van de weinige overblijfselen van het oude, door het model van de Sovjet-Unie beïnvloedde gezondheidssystemen, is dat het hedendaagse Poolse systeem nog altijd op de bestrijding van infectieziekten gericht is. Chronische ziekten krijgen weinig aandacht en worden amper behandeld, waardoor deze de eerste doodsoorzaak in Polen zijn.

(J. Gebhard, Tsjetsjeense asielzoekers in Polen, in X.(ed), Wij zullen niet vergeten, Brussel, Foyer, 2009, p 13-14 (stuk 6))

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook ten onrechte geen rekening houdt met het schrijven van de raadsman van de raadsman van verzoeker.

Dat de beslissing dan ook gesteund is op onjuiste feitelijke gegevens, nu deze vermeldt dat medische zorgen in Polen voldoende toegankelijk zouden zijn;

Dat het dan ook geen betoog behoeft dat een overname door Polen, met verblijf in een Pools asielcentrum een levensbedreigende situatie voor de echtgenote van verzoeker inhoudt:

Dat de bestreden beslissing dan ook gebaseerd is op onjuiste feitelijke gegevens;”

Met dit middel doelt verzoekster opnieuw op een schending van de materiële motiveringsplicht. Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat uit het administratief dossier blijkt dat de zending per fax van 7 november 2011 waarnaar verzoekster verwijst en waaruit zij citeert, de fax is die de verwerende partij beweert op 8 januari 2012 te hebben ontvangen. Aldus wordt in de bestreden beslissing wel verwezen naar het schrijven van de raadsman van verzoekster, wat bovendien uit de lezing van de bestreden beslissing mag blijken aangezien ook de inhoud wordt vermeld: *“Op 08/01/2011 ontvingen wij een fax van betrokkenes advocaat waarin hij te kennen wil geven dat de medische zorgverlening van asielzoekers in Polen onvoldoende is”,* waardoor de verwerende partij te kennen geeft er rekening mee te hebben gehouden. Tevens werd in de bespreking van het eerste middel reeds aangegeven dat de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing afdoende is. Het volstaat te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Ter adstruering van dit middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

“Dat verder de bestreden beslissing in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens;

Dat de bestreden beslissing een gedwongen terugkeer inhoudt naar Polen, waar er geen enkele garantie bestaat op medische verzorging; (stuk 6)

Dat deze medische verzorging nochtans vereist is:

Dokter Luc B., behandelende arts verklaart in eer en geweten (stuk4-5):

“Patiënte lijdt aan hepatitis C besmetting en lupus.

De voorziene duur van de behandeling bedraagt 1 jaar.

De gevolgen indien de behandeling wordt stopgezet zijn de volgende. • levercarcinoom en mogelijk verdere systeemaantasting door lupus.

Zonder behandeling zal patiënte achteruitgaan.”

Dat bij een overname naar Polen er derhalve allesbehalve een garantie is dat verzoekster een gelijkwaardige medische behandeling zou krijgen als in België.

De nodige behandeling kan inderdaad in België gegarandeerd worden, doch niet in Polen, noch in Tsjetsjenië;

Dat bovendien uit de verklaring van de behandelende arts blijkt dat een gedwongen terugkeer van verzoekster, de gezondheidssituatie van verzoekster enkel nog zou verergeren;

Dat zulks indruist tegen de principes van een rechtstaat en in het bijzonder tegen de fundamentele rechten van de mens, waaronder artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens;”

Waar verzoekster wijst op een schending van artikel 3 van het EVRM omwille van de gedwongen terugkeer naar Polen, waar geen enkel garantie zou bestaan op medische zorg en verwijst naar het attest van de behandelende arts die verklaart dat bij stopzetting van de behandeling patiënte zal achteruitgaan, wijst de Raad er op dat voor het aantonen van een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM verzoekster moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met

een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken van artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In de bestreden beslissing motiveert de verwerende partij dat er inzake de aanvraag tot medische regularisatie een beslissing werd genomen waarbij deze aanvraag ongegrond wordt verklaard en waarbij de ambtenaar geneesheer in zijn advies vaststelt dat er vanuit een medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer van verzoekster naar Polen. Met haar enkele verwijzing naar een passage uit een algemeen rapport waarvan de actualiteitswaarde niet wordt aangetoond, toont verzoekster niet aan dat een terugkeer naar Polen een schending zal uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU